

Arrest

nr. 294 253 van 18 september 2023
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 5 juni 2023 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienden op 31 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 januari 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van verzoeksters een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 5 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van beide verzoeksters een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Ten aanzien van eerste verzoekster is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/01/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 24/01/2022 en verblijft nog steeds op het grondgebied. zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft samen met haar meerderjarige dochter in België. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van haar mentale gezondheid en angsten te hebben. Er werden echter geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Ten aanzien van tweede verzoekster is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/01/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 24/01/2022 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen. Ze kwam in eerste instantie als minderjarige naar België.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft samen met haar moeder in België. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeksters voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“Enig middel: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 41, lid 2, van het Handvest Grondrechten EU in combinatie met artikel 74/13, schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van de materiële motiveringsplicht, schending van artikel 8 EVRM

- *De bestreden beslissing stelt: “betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 24/01/2022 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is”*

- *Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.*

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie – en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

- *Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur:*

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

- *het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*

- *de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”*

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie.

Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn

gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (zie ook hierboven). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt, zoals eerder reeds vermeld, de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van de verzoeksters. De tweede verzoekster, dochter van eerste verzoekster is schoolgaand, ze moet haar humaniora nog afmaken. (zie schoolattest in bijlage). Ze mag dan wel meerderjarig zijn, ze is nog steeds schoolgaand en afhankelijk van haar moeder. Verder heeft ze psychologische problemen dewelke die ze heeft aangehaald maar waar geen rekening mee werd gehouden. Ze gaat tweemaandelijks naar de psycholoog, heeft reeds 2 sessies gehad en er staan er nog minstens 10 op de planning. Zie brief in bijlage.

Het gegeven dat de dochter van verzoekster nog steeds school loopt en psychologische problemen heeft is een essentieel gegeven, waar geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft het belang van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 VW niet overwogen. De modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken is in strijd is met het EVRM. De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoekster en haar vaste partner.

De verwerende partij heeft geen enkele afweging gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van verzoeksters.

Wanneer verzoeksters gehoord zouden zijn geweest hadden zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan

slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: het Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. RvV 252 539 - Pagina 5 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, punten 38 en 59).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen uitdrukkelijk motiveren in het licht artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo wordt met betrekking tot eerste verzoekster gemotiveerd dat zij geen in België of in een andere lidstaat verblijvende minderjarige kinderen heeft, dat zij verblijft met haar meerderjarige dochter in België en dat zij beiden een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen, zodat het gezinsleven niet wordt onderbroken. Ook met betrekking tot tweede verzoekster wordt gemotiveerd dat zij geen minderjarige kinderen heeft en dat de gezinskern met haar moeder behouden blijft. Met betrekking tot de gezondheidstoestand, wordt met betrekking tot eerste verzoekster gemotiveerd dat zij verklaarde mentale problemen en angsten te hebben, maar dat geen medische attesten worden voorgelegd noch dat er een aanvraag om medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend. Ook met betrekking tot tweede verzoekster werden geen medische attesten voorgelegd.

Tweede verzoekster betoogt dat zij thans nog school loopt en haar humaniora nog moet afmaken. Zij meent dat zij diende te worden gehoord, zodat zij dit element had kunnen aanvoeren als zijnde een element dat de totstandkoming van de beslissing kon beïnvloeden.

De Raad merkt vooreerst op dat de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgenoemde belangen waarmee moet rekening worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, zijn: het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Het staat vast dat tweede verzoekster meerderjarig is en geen kind meer is. Het aangevoerde element met betrekking tot het verderzetten van haar onderwijs, moet bijgevolg beschouwd worden als een element dat betrekking heeft op de ontwikkeling van het privéleven van de verzoekster. Daargelaten nog dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen verplichting oplegt om rekening te houden met de ontwikkeling van het privéleven, moet worden opgemerkt dat volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens, een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf, zoals *in casu*, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*, par. 79).

Het feit dat verzoekster haar studies wenst verder te zetten in België houdt niet in dat er sprake kan zijn van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden.

De attesten van een psycholoog die verzoeksters thans neerleggen en de wens om het onderwijs verder te zetten in België kunnen dan ook niet beschouwd worden als elementen die verzoeksters, indien zij deze in een bijkomend gehoor hadden voorgelegd, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een bepalende invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissingen.

Een schending van het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT